

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 435/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. A. K., B., Mgr. M. M., B., O. L., B., a J. P., B., ako zástupcov Obecného zastupiteľstva obce B., zastúpených advokátkou JUDr. D. S., K., podanú podľa čl. 127a Ústavy Slovenskej republiky vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 67 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 4 ods. 5 Európskej charty miestnej samosprávy v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Sžo 303/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. A. K., Mgr. M. M., O. L. a J. P., ako zástupcov Obecného zastupiteľstva obce B., **o d m i e t a** ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2010 doručená sťažnosť Mgr. A. K., B., Mgr. M. M., B., O. L., B., a J. P., B., ako zástupcov Obecného zastupiteľstva obce B. (ďalej len „sťažovatelia“), podaná podľa čl. 127a Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namietajú porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 67

ods. 1 až 3 ústavy, ako aj čl. 4 ods. 5 Európskej charty miestnej samosprávy (ďalej len „charta“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 6 Sžo 303/2009.

Podaním doručeným ústavnému súdu 17. marca 2010 sťažovatelia svoju sťažnosť doplnili.

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že Obecné zastupiteľstvo obce B. (ďalej aj „obecné zastupiteľstvo“) na svojom zasadnutí 19. januára 2007 schválilo uznesenie č. 2/2007, ktorým podľa § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 4 zákona č. 253/1994 Z. z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 253/1994 Z. z.“) a § 11 ods. 4 písm. i) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) znížilo pracovný úväzok a plat starostky obce B. na polovičný (úväzkový starosta). Starostka obce využila svoje oprávnenie podľa § 13 ods. 6 zákona o obecnom zriadení a uvedené uznesenie nepodpísala. Následne uznesením č. 3/2007 z 30. januára 2007 obecné zastupiteľstvo v súlade s ustanovením § 13 ods. 8 zákona o obecnom zriadení potvrdilo uznesenie č. 2/2007 z 19. januára 2007, ktorého výkon bol starostkou pozastavený. Proti uzneseniu obecného zastupiteľstva č. 3/2007 z 30. januára 2007 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v K. (ďalej len „krajská prokuratúra“) 4. decembra 2008 protest podľa § 22 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov pod sp. zn. Kd 271/08. Obecné zastupiteľstvo prerokovalo protest prokurátora na svojom zasadnutí 13. januára 2009 a uznesením č. 1/2009 protestu prokurátora zo 4. decembra 2008 nevyhovelo a nezákonné uznesenie č. 3/2007 z 30. januára 2007 nezrušilo. Krajský prokurátor sa návrhom podaným 17. marca 2009 Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) proti Obci B. domáhal zrušenia uznesenia obecného zastupiteľstva č. 3/2007 z 30. januára 2007 v konaní o preskúmanie zákonnosti uznesenia obecného zastupiteľstva podľa § 250 zf Občianskeho súdneho poriadku. Návrh odôvodnil tým, že postupom obecného zastupiteľstva bolo porušené ustanovenie § 11 ods. 4 písm. i) zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené určovať organizáciu obecného úradu

a určovať plat starostu a hlavného kontrolóra. Podľa § 13 ods. 11 zákona o obecnom zriadení platové pomery starostu upravuje osobitný zákon, a to zákon č. 253/1994 Z. z., podľa ktorého starostovi patrí plat podľa § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1. Obecné zastupiteľstvo teda starostovi plat v žiadnom prípade neurčuje, pretože tento mu priamo vyplýva zo zákona, obecné zastupiteľstvo môže rozhodnúť len o jeho zvýšení. Inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie obecného zastupiteľstva podľa § 11 ods. 4 písm. i) zákona o obecnom zriadení, pretože takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon, a to zákon č. 253/1994 Z. z. Pokiaľ takáto právomoc zastupiteľstva nebude upravená priamo v zákone o obecnom zriadení, bude určenie rozsahu úväzku starostu závisieť iba od jeho vôle. Poukázal tiež na to, že pri plate starostu obecné zastupiteľstvo rozhoduje o spôsobe a rozsahu nakladania s obecným majetkom, ktorý má jednoznačne verejnoprávny charakter. Starostka obce sa uchádzala o post starostu obce na plný úväzok a po zložení sľubu starostu obce obecné zastupiteľstvo nemá oprávnenie meniť jej plat.

Krajský súd rozsudkom č. k. 7 S 27/2009-16 z 13. mája 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodol o návrhu krajského prokurátora tak, že návrh zamietol. Krajský súd s odvolaním sa na kompetencie obecného zastupiteľstva vymedzené ustanovením § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Z vyššie uvedených zákonných kompetencií, v ktorých absentuje taxatívne vymedzená kompetencia - určovanie rozsahu úväzku starostu, pri použití právnej analógie vyplýva, že orgánom obce, v ktorého kompetencii je široko vymedzená kompetencia pri určovaní dôležitých úloh obce, najmä v otázkach finančných, je možné vyvodiť právny záver, že v kompetencii obecného zastupiteľstva je aj možnosť určiť úväzok starostu, keďže v opačnom prípade by neexistoval žiadny orgán, ktorý by mohol určiť rozsah výkonu funkcie starostu /úväzkového starostu/, na platové pomery ktorého sa odvoláva aj zákon o obecnom zriadení, ide o ust. § 4 ods. 4 zák.č. 253/1994 Z.z..

Kompetencie obecného zastupiteľstva sú len demonštratívne uvedené, pričom aj z ust. § 13 ods. 4 písm. d/ zákona o obecnom zriadení vyplýva, že obecné zastupiteľstvo si môže vyhradiť na rozhodnutie aj iné veci správy obce.

... zákonodarca pripúšťa aj funkcie úväzkových starostov, o rozsahu ktorých potom môže rozhodnúť obecné zastupiteľstvo, ktoré ako jediný orgán obce rozhoduje aj o týchto

závažných otázkach obce vymenovaných v ust. § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení /per analógiám/.

Je vylúčené, aby sám starosta rozhodoval o vlastnom úväzku, ktorý je predstaviteľom obce a súčasne aj výkonným orgánom obce / § 13 a nasl. zákona o obecnom zriadení/.“

S právnym názorom krajského súdu sa krajský prokurátor nestotožnil a 16. júna 2009 podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie. O odvolaní krajského prokurátora rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 303/2009 zo 16. decembra 2009 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“), ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že uznesenie sťažovateľa č. 3/2007 z 30. januára 2007 zrušil. Najvyšší súd v rozsudku dospel k právnemu záveru, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že obecné zastupiteľstvo starostke v žiadnom prípade plat neurčuje, pretože tento jej priamo vyplýva zo zákona. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«... odvolací súd na rozdiel od názoru prvostupňového súdu sa stotožnil s právnym názorom krajského prokurátora, že inštitút tzv. úväzkového starostu nemožno viazať na oprávnenie zastupiteľstva podľa § 11 ods. 4 písm. i/ zákona č. 369/1990 Zb., nakoľko takúto právomoc zastupiteľstva vylučuje osobitný zákon, a to zákon č. 253/1994 Z. z..

Napriek tomu, že kompetencie obecného zastupiteľstva sú v ustanovení § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení vymenované demonštratívne, kompetencie stanovené v písm. i/ nemožno rozširovať a to ani „per analógiám“, ako to v odôvodnení svojho rozsudku uvádza prvostupňový súd, pričom bližšie nekonkretizuje, akú analógiu treba použiť.

Analógia sa používa tam, kde je tzv. medzera v zákone alebo kde súd má za to, že použitie všeobecnejšieho ustanovenia, ktorá na vec dopadá, by nebolo spravodlivé. Použitie analógie zákona prichádza do úvahy, ak určitý vzťah nie je konkrétne upravený právnou normou. Použitie analógie zákona však predpokladá, že existuje norma, ktorá sa na daný skutkový stav aspoň sčasti vzťahuje alebo ktorá upravuje podobné vzťahy.

Použitie analógie rozšírením právomocí obecného zastupiteľstva v tomto smere však z ustanovenia § 13 ods. 4 písm. d/ zákona o obecnom zriadení, na ktoré prvostupňový súd tiež poukazuje, vyvodiť nemožno a inú analógiu prvostupňový súd neuvádza.

Treba sa stotožniť aj s názorom vysloveným v odvolaní, že jasné pravidlá pre výkon funkcie starostu musia byť určené na začiatku každého volebného obdobia. Ak by takéto

pravidlá určené neboli, mohlo by dôjsť v dôsledku rôznych záujmov (osobných, rodinných, skupinových či politických) k situácii, že by v priebehu volebného obdobia mohlo dôjsť k znefunkčneniu funkcie starostu tým, že by rozhodnutím obecného zastupiteľstva bol schválený skrátený pracovný úväzok starostu a s tým súvisiaci aj skrátený plat. Zákon o obecnom zriadení s takýmito možnosťami nepočítal, a preto ani do kompetencie obecného zastupiteľstva výslovne nezaradil možnosť skrátenia pracovného úväzku starostu. Starostu obce podľa článku 69 ods. 3 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky volia obyvatelia obce, ktorí majú na jej území trvalý pobyt, na základe všeobecného, rovného a priameho volebného práva tajným hlasovaním na štvorročné obdobie. Voľba starostu na základe priameho volebného práva s tajným hlasovaním je prejavom najvyššej formy demokracie obce a ak nedôjde k zníženiu rozsahu pracovného úväzku starostu a s tým súvisiacej úpravy platu starostu na základe dohody medzi starostom a občanmi obce, nemôže obecné zastupiteľstvo svojvoľne v priebehu volebného obdobia tento pracovný úväzok skracovať.»

Proti namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovatelia okrem iného uviedli:

„... Sťažovatelia zastávajú právny názor, že Krajský súd v Košiciach sa v rozsudku 7S/27/2009 13. 05.2009 právne správne podľa ust. § 4 ods. 4 zákona č. 253/1994 Z.z. vysporiadal s tým, že starostovi, ktorý nevykonáva funkciu v celom rozsahu /úväzkový starosta/ patrí plat v pomernej časti zodpovedajúcej rozsahu vykonávanej funkcie. Mal za osvedčené, že zákonodarca pripúšťa aj funkcie úväzkových starostov, o rozsahu ktorých potom môže rozhodnúť obecné zastupiteľstvo, ktoré ako jediný orgán obce rozhoduje aj o týchto závažných otázkach obce vymenovaných v ust. § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení.

V právnom štáte nie je mysliteľné, aby zástupcovia občanov zvolení na základe demokraticky prijatých zákonov, ktorí sú podľa ústavy a zákonov určení na to, aby rozhodovali o najdôležitejších otázkach obce, nemohli rozhodnúť o tom, že funkcia starostu sa v ich obci s počtom 220 obyvateľov bude vykonávať v skrátenom úväzku a tomu zodpovedajúcou odmenou. Navyiac ak na výkon podstatnej časti týchto činností už obec platí pracovnú silu. Sťažovatelia ako členovia obecného zastupiteľstva sú presvedčení o tom, že ich zákonom stanovené kompetencie a ako voleného orgánu určeného na rozhodovanie o najdôležitejších otázkach obce im nemôže uprieť žiadny štátny orgán.

Ak by si každý zo starostov všetkých obcí a miest Slovenskej republiky mohol v skutočnosti sám určiť svoj úväzok a tomu zodpovedajúcu výšku svojej odmeny, došlo by tým k zrejmej anarchii a deštrukcii samosprávnych orgánov.

Sťažovateľov ako legálne zvolených zástupcov orgánu obce nikto neoboznámil s tým, že na návrh žalobcu Krajskej prokuratúry v K. prebieha na Najvyššom súde Slovenskej republiky súdne konanie a nedostali možnosť vyjadriť sa k nemu. O rozsudku sa dozvedeli len náhodou od administratívnej pracovníčky obce.“

Podľa názoru sťažovateľov „... rozsudkom Najvyššieho súdu bolo neprimerane zasiahnuté do ich práv, ktoré im ako členom orgánu obce – obecnému zastupiteľstvu garantuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 2 ods. 2 ... čl. 67 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky ... A čl. 5 Európskej charty miestnej samosprávy...“.

3. Sťažovatelia preto navrhli, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo / 303 /2009 porušil základné práva sťažovateľov, Mgr. A. K., Mgr. M. M., O. L. a J. P. ako členov obecného zastupiteľstva, orgánu územnej samosprávy obce, zaručené v čl. 2 ods. 2 a v čl. 67 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 5 Európskej charty miestnej samosprávy.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Sžo/303/209 zo 16. 12.2009.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť sťažovateľom trovy právnych služieb 260,70 €, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr.D. S., K.“

4. Sťažovatelia v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, nesprávne uvádzajú porušenie čl. 5 charty, ktorého predmetom je ochrana územných hraníc miestnych orgánov. Z obsahu sťažnosti, v ktorej je výslovne citované znenie čl. 4 ods. 5 charty, je zjavné, že sťažovatelia

namietajú porušenie čl. 4 ods. 5 charty, a nie porušenie čl. 5 charty. Ústavný súd považoval túto nezrovnalosť za zrejmú chybu v písaní.

II.

Podľa čl. 127a ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy proti neústavnému alebo nezákonnému rozhodnutiu alebo inému neústavnému alebo nezákonnému zásahu do vecí územnej samosprávy, ak o jej ochrane nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127a ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti orgánu územnej samosprávy, vysloví, v čom spočíva neústavné alebo nezákonné rozhodnutie alebo neústavný alebo nezákonný zásah do vecí územnej samosprávy, aký ústavný zákon alebo zákon bol porušený a akým rozhodnutím alebo zásahom toto porušenie nastalo. Ústavný súd napadnuté rozhodnutie zruší, alebo ak porušenie práva spočívalo v inom zásahu, než je rozhodnutie, zakáže pokračovať v porušovaní práva a prikáže, ak je to možné, aby sa obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia

domáhajú v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Týmito pravidlami sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že najvyšší súd zrušením uznesenia obecného zastupiteľstva č. 3/2007 z 30. januára 2007, ktorým obecné zastupiteľstvo znížilo pracovný úväzok a plat starostky obce B. na polovičný (úväzkový starosta), neprimerane zasiahol do výkonu územnej samosprávy sťažovateľov ako členov orgánu územnej samosprávy obce (obecného zastupiteľstva), čím došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov garantovaných ústavou a chartou. Sťažovatelia tiež namietali procesné vady v konaní pred najvyšším súdom, keď ich nikto neoboznámil s tým, že na základe odvolania krajskej prokuratúry prebieha na najvyššom súde konanie, pričom nemali ani možnosť vyjadriť sa k nemu. O rozsudku najvyššieho súdu sa dozvedeli len náhodou od administratívnej pracovníčky obce.

Ústavný súd sa najprv zaoberal otázkou posúdenia aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľov, ktorí sú členmi obecného zastupiteľstva, na podanie tzv. „komunálnej sťažnosti“ podľa čl. 127a ústavy v mene obce.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť považovať za podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Podľa čl. 127a ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy..., čiže aktívnu procesnú legitímáciu pre tento typ konania má orgán územnej samosprávy, v tomto prípade starosta alebo obecné zastupiteľstvo. Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažnosť podali sťažovatelia ako členovia obecného zastupiteľstva, teda

členovia orgánu územnej samosprávy, v ktorej namietajú porušenie svojich práv ako členov obecného zastupiteľstva. Vyplýva to z celého textu sťažnosti, najmä z jej záhlavia, kde sú ako „navrhovatelia“ uvedení sťažovatelia „ako zástupcovia obecného zastupiteľstva obce B... t. j. orgánu územnej samosprávy“, ako aj z petitu, kde sa uvádza: „1. Najvyšší súd SR ... porušil základné práva sťažovateľov, Mgr. A. K., Mgr. M. M., O. L. a J. P. ako členov obecného zastupiteľstva, orgánu územnej samosprávy obce... 2. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť sťažovateľom trovy právnych služieb...“

Ústavný súd konštatuje, že obecné zastupiteľstvo má priamo na základe čl. 127a ústavy zvláštnu aktívnu procesnú legitimáciu výlučne na účely podania tzv. „komunálnej sťažnosti“ ústavnému súdu v mene obce. Vzhľadom na uvedené obecné zastupiteľstvo v prípade, že bolo toho názoru, že boli porušené jeho práva rozhodnutím všeobecného súdu, mohlo podať len „komunálnu sťažnosť“ na ústavnom súde a nemohlo sa domáhať práv obce pred inými štátnymi orgánmi.

Sťažnosť však podali sťažovatelia ako členovia orgánu územnej samosprávy, t. j. ako členovia (poslanci) obecného zastupiteľstva vo vlastnom mene, v ktorej namietajú porušenie svojich „individuálnych“ práv ako členov orgánu obce, čo ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú.

Účelom konania o komunálnej sťažnosti je chrániť postavenie orgánov územnej samosprávy vo veciach, kde orgány územnej samosprávy pôsobia ako orgány verejnej moci. Základy územnej samosprávy sú upravené v čl. 64 a nasl. štvrtej hlavy ústavy, ktorá za jej základ ustanovuje obec ako samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky združujúci osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obce sú spravované prostredníctvom svojich orgánov, t. j. starostu a obecného zastupiteľstva (čl. 69 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd už vyslovil, že aktívnu procesnú legitimáciu na podanie sťažnosti podľa čl. 127a ústavy nemá obec, ale jej orgán (III. ÚS 84/02). Obec navonok zastupuje starosta ako predstaviteľ obce a jej najvyšší výkonný orgán. Starosta zastupuje obec vo vzťahu

k štátnym orgánom, k právnickým a fyzickým osobám (§ 13 ods. 4 zákona o obecnom zriadení).

V okolnostiach danej veci však podanie komunálnej sťažnosti sťažovateľmi je v rozpore so záujmami starostky, keďže sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich práv namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie obecného zastupiteľstva, ktoré sa priamo dotýka oprávnených záujmov starostky obce (rozsah pracovného úväzku a tomu zodpovedajúca výška platu). V tomto prípade teda nemožno rozumne očakávať, že obecné zastupiteľstvo bude v konaní podľa čl. 127a ústavy zastupovať starosta. Podľa názoru ústavného súdu je prípustné, aby v takýchto prípadoch (ak podanie „komunálnej sťažnosti“ je v rozpore so záujmami starostu) mohli obecné zastupiteľstvo zastupovať jeho členovia (poslanci obecného zastupiteľstva), ale len v prípade, ak by vôľu na podanie takejto sťažnosti „proti starostovi“ navonok prejavili právne relevantným spôsobom, teda spôsobom, ktorý predvída zákon o obecnom zriadení. Obecné zastupiteľstvo je zastupiteľský zbor obce zložený z poslancov zvolených v priamych voľbách obyvateľmi obce (§ 11 ods. 1 zákona o obecnom zriadení). Podľa § 12 ods. 2 zákona o obecnom zriadení obecné zastupiteľstvo rokuje vždy v zbore. Spôsobilé rokovať a uznášať sa je vtedy, ak je prítomná nadpolovičná väčšina všetkých poslancov. Na prijatie uznesenia obecného zastupiteľstva je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných poslancov.

V okolnostiach danej veci sťažovatelia nepreukázali, že vôľu podať sťažnosť podľa čl. 127a ústavy v mene Obecného zastupiteľstva obce B. prejavili právne relevantným spôsobom, teda prijatím uznesenia, v ktorom by vyslovili súhlas s podaním takejto sťažnosti, príp. aj súhlas s osobou právneho zástupcu splnomocneného na zastupovanie obecného zastupiteľstva v konaní pred ústavným súdom.

V súvislosti s formálnymi nedostatkami sťažnosti spočívajúcimi v nesprávnom označení sťažovateľa a nesprávne formulovaným petitom sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovatelia sú zastúpení advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní

(živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010